



מאז הורשע ניהל עמוס את מילחמתו הפרטית מבית-הסוהר. הוא ניסה בכל דרך להגיע למקורות המידע של חברת ברניקס, ולמצוא את היומנים האבודים.

בעת השיחות בקמפדייוויד, התפנה מי שהיה אז היועץ המישפטי, אהרון ברק, לשמוע את בקשתו של אוריון. הוא השתכנע כי למרות פסק-הדין הסופי נגדו, יש מקום להמשיך לחקור בעניינו, והורה למיטרה לחקור את העד אליהו מרדכי, שדיבר עם המנוח חמש דקות אחרי עמוס נראה בורה מהמקום. המיטרה קיבלה הוראות להפוס את יומני חברת ברניקס, בייחוד את זה של מרדכי, כדי לאמת את הזמנים. אך אז הסתבר כי בשנת 1975 נשרפו חלק ממיסמכי ברניקס. כפי שעושים מידי חמש שנים. אולם יומן אחד שנתפס הוכיח כי עמוס דיבר אמת, וכי שיחת הטלפון עם מרדכי התקיימה בשעה הרצח, בכך הודגש הספק באשר לשעת הרצח, ולקשר שבין אוריון ומותו של המיבצען. זה היה החומר החדש ששיכנע את השופט כהן לפנות לשר-המישפטים.

לו היה מנהל ברניקס נעתר לבקשת ליבאי, ומוסר לרשותו את המיסמכים המבוקשים מוקדם יותר, יתכן שהדברים היו מתגלגלים אחרת, ועמוס לא היה מבלה את השנים האחרונות של חייו בכלא במאמצים נואשים להוכיח את חפותו.

הקשר בין שתי הגוויות

פרשת רצח אחרת, זו שבה היה מעורב עוזר כהן, היתה לא פחות מסתורית ומסובכת מזו של עמוס אוריון. עוזר כהן היה מנהיג כלי-יכול של כנופיית פושעים ירושלמית שהטילה את חיתתה על עסקים, מועדוני-לילה, מסעדות וחגיגות בעיר, שימעה של כנופיית עוזר כהן הגיע לכל רבדי העולם-התחתון בכל רחבי הארץ.

לדודו ענתבי היתה כנופיה משלו. הוא אמנם לא היה כה מפורסם כמו עוזר כהן, אך יתרונו של ענתבי היה בקשרים ההדדיים קיים שהיו לו עם אחת הכנופיות המפורסמות של הפשע-המאורגן באחת משכונות תל-אביב, דודו ענתבי נרצח, גופתו הוש" לכה לבאר מבודדת בהריירושלים. ליד ד' קנדי ונתגלתה על-ידי אחיו. עוזר כהן נעצר. הוא נראה יחד עם ענתבי ביום בו נעלם ענתבי וביום בו ככל הנראה נרצח.

לכל שוטר זוטרי בירושלים היה ברור שעם הרצח של ענתבי ומעצרו של כהן תתלקח בירושלים מילחמת-כנופיות אלימה וממושכת. אולם המילחמה לא התלקחה. כנופיית-האם של ענתבי מדרום תל-אביב הורידה הוראה ברורה: לשמור על השקט. עוזר כהן ישב חודשים אחדים במעצר, עד שיצא זכאי במישפט. אולם דלתות הכלא נשארו סגורות עבורו. למרות שזוכה מרצח הואשם עוזר כהן בשורה של עבירות, ביניהן עבירות סמים, וספג ארבע שנות מאסר.

לגבי כל אדם אחר פסקדין זה היה פסקדין מוות. היה ברור שידידיו של ענתבי ושליליו כנופיית האם מתל-אביב יחסלו את עוזר כהן. הוא אמנם הותקף, פניו נחתכו, ידו נשברה, אך הצליח למלט עצמו מהחווה שהוצא עליה.

עוזר כהן לא קיבל חנינה. כשתם מועד המאסר והוא שוחרר מהכלא, ידע עוזר שבכך לא הסתיימה התקופה המסוכנת שלו. עוזר כהן ידע שהוא יהיה תמיד באחד משני מעגלים סגורים: מעגל החווה על חייו שעדיין היה בתוקף ומעגל הכלא. להבריו הוא אמר: "אם אני לא חוזר לכלא, מוצאים את הגופה שלי בחולות". עוזר כהן לא חזר לכלא.

בבית-הסוהר נפגשו עמוס אוריון ועוזר כהן. עמוס היה עסוק באיסוף וכתובת חומר שלדעתו מפריק את אשמתו. ביום השיחורו שלו הוא נשא איתו אל החופש ארגון מלא מיסמכים ורישומים. במשך הזמן החל גם הפושע הקטן עוזר כהן להאמין לעמוס. אולם יותר מכך: עוזר החל למצוא חוטים המקשרים בין הפרשה שבגינה בילה חודשים רבים במעצר, הרצח של דודו ענתבי, לבין פרשת הרצח של עובד ברניקס.

כששוחרר עמוס מהכלא הוא סיפר לי- העולם הזה (2225): "במשך השנים חקרתי הכל מחדש. אספתי מיסמכים ועדויות. ניסו לשים לי רגל, להכשיל אותי, אבל זה לא הלך להם. היום יש לי חומר שמוכיח שאני חף מפשע. אני יכול להוכיח שהכל היה שונה. השוד היה בשעה אחרת. אני הייתי במקום אחר, העדים לא היו כפי

ואת שעתה המדייקת. השעונים בברניקס מאופסים ומעורכנים לעתים קרובות, ולכן לא היתה יכולה להיות אפילו טעות של דקות ספורות. חברת ברניקס סירבה ל- שתף פעולה, ולא היתה כל דרך להכריח אותה. יתכן שהיא חששה אפילו לחשוף את דרכי פעולתה, לבל ישתמשו בהם שודדים בעתיד, או אולי היו לה סיבות אחרות. על כל פנים בעת העירעור לא התגלו כל ראיות נוספות, ובית-הדין העליון לא שוכנע כי חלה טעות שיפוטית. גורם נוסף להרשעה היו בגדיו ונעליו של אוריון, שנעלמו. חליפת הגינס, שבה היה מגיע כל יום לעבודה, והנעליים שאותן נעל ביום הרצח נעלמו כלי, הנאשם סיפר כי ארו אותם בתיק פלסטיק, לקחן עמו למקום שבו בילה את הלילה שאחר הרצח, כדי למסרן לכביסה. אך כאשר חיכה לאוטובוס שכה את השקית על ספסל התחנה, החבילה לא אותרה, וידידו שהיה עמו בתחנה, דויד גיא, אצלו לן באותו לילה, וחברתו של עמוס באותו זמן, שרה דנון, לא זכרו כלל את התיק. לכן קבע בית-הדין המישפט כי הסיפור "מצויץ מן האצבע".

הנקודה האחרונה לרעתו של אוריון היתה יום המחרת. במקום לבוא לעבודה בשעה 6.30, כפי שהתבקש במיוחד, הוא איחר. הוא אפילו לא הגיע לשעת העבודה הרגילה, שהיא 7.30, אלא בא בשעה 8.20. כאשר התיישב במישרד שבו אירע הרצח לא שאל כל שאלות, למרות שהקיר מולו היה מוכתם בדם רב. הוא רק ביקש קפה והיה עצבני ורועד באופן בולט. היה ברור גם כי המיבצען הכיר את רוצחו. מיתקן ברניקס מאובטח בשלוש



העדה

שלא עתה לעמוס, היתה המאהבת שלו לשעבר, שרה דנון, בת לימישפחה דנון המפורסמת. שרה היתה לדעת עוזר כהן, אחד הקשרים בין הפרשה שלו לזו של עמוס אוריון.

דלתות הנפתחות באופן אלקטרוני, על-ידי המיבצען, והוא לא היה פותח אותן בפני זר. לא נמצאו כל סימני פריצה, אך לא היה גם כל שוד, ולא נלקח דבר מהמספת הגדולה שהיתה מלאה כסף רב באותו הזמן. טען אמנם בבית-הדין המישפט כי יתכן שהפורץ הופתע ולכן גם ברח במהירות מהמקום כאשר אקדחו בידו, אך הדבר לא הוכח. באותה עת היה עמוס חדש בחברת ברניקס. הוא עבד שם שלושה שבועות בלבד, ומצבו הכספי היה קשה. אחרי שיחרורו מצה"ל, התכוון לעלות על אונייה ולעבוד כימאי, אך אז הכיר את שרה דנון, תימניה יפהפיה, בת לימישפחה ידיעה בתל-אביב. היא היתה גרושה ולה בת קטנה, ועמוס העדיף להישאר בתל-אביב, קרוב לאהובתו, ושכה את היום. בעת הרצח היה כבר מתגורר לעתים בביתה של שרה, וביום הרצח בא לביתה, ויחד עמה נסע לחברים אצלם לנו.

עוזר כהן (במרכז חורף לשון) יוצא מבית-מישפט

שרה היא בת לימישפחה דנון המפורסמת מתל-אביב ולא רק עוזר ידע שאתה מישפחה מכירה כנופיית הפשע-המאורגן שרדפה אותה.

כשיצא עמוס מהכלא הוא עבר להתגורר עם צעירה בשם שולה יפרח, אותה הכיר בעת אחד מביקוריה בכלא. עוזר כהן לא חזר לירושלים. הבירה היתה מסוכנת מדי עבורו. הוא חילק את זמנו בין שלוש ערים: נתניה, תל-אביב ואשדוד. אולם מאז השיחרור מהכלא הפכו השניים לצמד. הם התראו מדי יום ביומו כמעט, ואת שניהם העסיק לטענתם רק דבר אחד: למצוא את רוצחיהם של דב ליבנה ודודו ענתבי.

חוקרי המיטרה לא הצליחו עדיין לעקוב אחרי מהלכה של החקירה הפרטית של השניים. רק לגבי אחד העדים ממישפטו של עמוס, קיימת העדות של עמוס עצמו. סיפר עמוס ימים אחדים אחרי ששוחרר מהכלא: "הדבר הראשון שעשיתי אחרי שיצאתי מהכלא היה ללכת לחפש את העד צבי דורון. זה האיש שאמר שראה אותי עם האקדה על המדרגות של כל'בו שרום. לא מצאתי אותו. הוא נעלם. אנשים ששאלתי אותם עליו התחילו לרעוד. ממש יאיתי את הפחד שלהם בעיניים." גם כמה חוקרי מיטרה וותיקים נוטים להניח שעמוס ועוזר כהן קשר בין שני מקרי-הרצח בהם הואשמו ובמהלך חקירתם עלו על יבלות של כנופיה אלימה ומקצועית. השיטה בה נרצחו השניים, האכזריות שגילו החוטפים כלפי שניהם לפני שרצחו אותם וכלפי גופותיהם אחרי שהם היו כבר מתגורר לעתים בביתה של שרה, וביום הרצח בא לביתה, ויחד עמה נסע לחברים אצלם לנו.

שהוצגו. אני מתכוון להקדיש עכשיו כל רגע מחיי לגלות את האמת.

"זו משימה גדולה. אני יודע. למדתי את זה עוד בבית-הסוהר. שם ניסו לעשות הכל בשביל להשתיק אותי. יום אחד באו מהמדור-המרכזי והחזיקו אותי יום שלם בתוך בית נטוש ביפו. נתנו לי רמוזים עבים כמו פיל, שיותר טוב שארד מכל העניין. חשבתי שהם עומדים לחסל אותי. אבל מה שיותר גרוע — ביומן של הכלא רשום שהייתי באותו היום בתא שלי. אני הייתי ביפו, אבל ביומן רשום שהייתי ברמלה. זאת השיטה שלהם. ככה הם עובדים. אחד מחפה על השני.

חפש את האשה

עזר כהן, הוותיק בפשע, הבין מה פירושה של רדיפה כזו. הוא הבין שאם יש כאלה שכל כך מעוניינים להשתיק את עמוס, סימן שהכוחות העומדים נגדו הם גדולים וחזקים. בעולם המושגים של עוזר כהן, כוחות גדולים וחזקים הם כנופיה גדולה של הפשע-המאורגן. הכנופיה הי מהפבר של תל-אביב.

מילבד בריית-האסירים שכרתו ביניהם השניים בכלא היה להם עתה אינטרס משותף, יריב-אפשרי משותף. היתה לעוזר עוד סיבה לחשוב שעמוס צודק וכי יש קשר בין הפרשות של שניהם. אחת העדות במישפטו של עמוס היתה שרה דנון, מי שזוהתה המאהבת של עמוס באותה תקופה. עדותה של שרה לא היתה בדיוק העדות שעמוס, או עציר חשוד ברצח, קיווה לה.